

et Billighedsforhold; men det er Noget, som ikke bør afgjøres i Loven, men som bagefter bør afgjøres i Anledning af et Bønnskrift og en Begjering derom. Dersom Præstefabet, hvor til det kan være ganske vel berettiget, skulde komme og begjære nogen yderligere Godtgjærelse i Henhold til dette særdeles Forhold, saa troer jeg, der kan være nogen Anledning til at gaae ind derpaa, men her, hvor der er Spørgsmaal om, hvad der er Statens Ret og det ligefremme Bud, troer jeg ikke, at Noget skal siges, at der virkelig er noget Spørgsmaal derom. Disse forskellige Slutninger, som Ministeren har villet uddrage af, at der paa enkelte Steder er brugt Gier, betyde i Virkeligheden Intet; thi han vil bestandigt see, at Modsatningen ligger i selve Paragraphen.

Jeg vil nu forlade dette Punkt — som paa en vis Maade er det vigtigste; thi man kan gjerne sige, at Anordningen indtil en vis Grad kan siges at existere for denne Paragraph — og gaae over til det andet Punkt, det, som angaaer den Hesteholdsbestemmelse, som skal træde istedetfor den tidligere Udredning. Den tidligere Udredning hvilede paa visse enkelte Personer og Classer, den nyere Udredning skal hvile paa Amtet; det er en Hartkornsskat, det er een af de Ting, som man for Diebliffet ikke skal indlade sig paa, selv ikke i det Smaa. Det Diebliff, hvor vi maade komme over paa en anden Bestatningsmaade, er nu kommet, og, blive vi ved at sige: Ja, det er lidt, og dette lidt gjør ikke Noget, det kunne vi lægge paa Hartkornet, saa blive alle fremtidige Udgifter slaaede i Smaastumper og lagte paa Hartkornet; derfor maade vi holde fast ved, at man for Diebliffet ikke lægger Skatter til enkelte bestemte Formaal, som ere Statskatter, paa Hartkornet. Communalbyrderne have deres egne Bestemmelser; men at Statskatterne kun lægges paa Hartkornet, det troer jeg, at man i dette Diebliff bør modsætte sig, og det saalænge, indtil man faaer en anden Bestatningsmaade indført, hvorved Staten vil være istand til at overkomme disse Udgifter, som paa lige- lig Maade bør hvile paa alle Samsundsclasser. Det er een af de Grunde, hvorfor man ikke bør gaae ind paa Forslaget; der er, troer jeg, heller ingen Anledning dertil; thi, ligesaa-

godt som Staten kan sige til Amtet: denne Hest skal Du holde paa Foder for den Priis, og, dersom Du ikke kan holde den paa Foder for den Priis, saa maa Du lægge det Øvrige til, ligesaa godt kan Staten gjøre det selv. Den kan henvende sig til Vedkommende og accordere med dem om Foderprisen. Vil den kun bruge Amtterne som Mellemmand, saa have vi den sidste Afdeling om Foderheste; der optræder Amtterne som Mellemmand, man overlader Besørgelsen af, hvor Hestene skulle hen, til Amtet, og forpligter sig til at betale den Priis, som det koster Amtet. Om dette er hensigtsmæssigt eller ikke, vil jeg ikke omtale i dette Diebliff, men det er idetmindste en simpel Bei, og der har man den Bei anvist, man skal gaae; man skal skaffe sig Hestene paa Foder under de Omstændigheder, som passe den militære Inddeling af Hæren bedst, men man skal ikke inndele efter Landets Districter, thi man veed ikke, om den Hestendredning, der saa indtræder, er den meest passende, men man skal samle Hestene der, hvor Foderet er billigt, og hvor man har dem til beqvem Raadighed og har et lettet Tilsyn med dem. Der er desuden ved denne Hestendredning en anden Feil, som jeg gjerne vil indrømme slet ikke er meget stor, men som man dog ikke skal gaae ind paa, som man ingenlunde skal billige ved denne Lov. Der ligger i denne Lov en Omfordeling af Stattematriculen, idet man lægger et Hestehold af omtrent 100 Heste, som hidtil have været udredede af Jylland, over paa Nerne, og hovedsagelig paa Sjælland og Lolland; man kan ikke sige, at det er nogen overordentlig stor Forøgelse — det er maaskee en 3000 Rbd. om Aaret, — men det er alligevel en Flytning af Matricul, som man ikke skal gaae ind paa, allermindst naar man flytter det fra den ene Landsdeel, hvor Matriculen for Diebliffet er gunstigt stillet, over paa en Landsdeel, hvor Matriculen hviler haardest. Nerne Sjælland og Lolland have de sværeste Skatter at udrede efter Hartkornsmatriculen, i Forhold til det Land, de have at dyrke, og langt betydeligere end Jylland. Den ærede Indenrigsminister ryfter paa Hovedet; men jeg troer dog, at han meget snart vil komme til at erkende, at Forholdene virkelig ere saaledes. Men Spørgsmaalet er slet ikke